

Hồi 27

Đồ Đệ của kẻ thù

Thanh Lam rất cẩn thận mở cái hộp đó ra xem thấy bên trong là một đôi vòng ngọc Long Phụng, chàng vừa kinh hãi vừa mừng rỡ vội hỏi:

- Ủa! Thế ra lão tiên bối cũng lấy được đôi vòng Long Phụng này ở trong người Yến Sơn Song Kiệt đấy à?

- Lần này ngươi đoán đúng lắm, có người nhờ vả già lấy cho được đôi vòng này trả cho biểu ca của ngươi ngay.

Thanh Lam nghe thấy ông già nói như vậy càng kinh hãi thêm, vì chàng không ngờ ông già lại biết rõ thân thế mình như vậy, chàng đoán chắc dường mình là bạn thân của ông già và đã nhờ ông ta đi tìm lại đôi vòng ngọc này, và chưa biết chừng ông ta cũng là bạn của ân sư mình thầy đồ Thư. Nghĩ tới đó chàng hớn hở nói tiếp:

- Thế ra lão tiên bối là bạn già của gia sư, tiểu bối không biết xin lão tiên bối lượng thứ cho.

Chàng nói xong, đưa cái hộp trao trả cho ông già, bỏ cái hộp vào túi ông già cười khi một tiếng rồi hỏi lại:

- Người nói Bát Ty Kiếm Khách Triển đại hiệp phải không? Hà ... Hà lão phu nghe đại danh của ông ta đã lâu, nhưng tiếc rằng chưa được quen biết bao giờ.

Thanh Lam càng thắc mắc thêm, chàng liền hỏi tiếp:

- Nếu không phải là ân sư của tại hạ nhờ vả lão tiên bối thì người nhờ lão tiên bối là ai thế?

- Người khỏi cần hỏi, sau này thế nào cũng biết người đó là ai? Còn già này tên họ là gì chính già cũng quên hết. Tiểu tử già kiếm vợ nhỏ này cho người kể cũng khá đấy chứ? Nhân phẩm và võ công đều hơn người hết, lần trước người ở Ngụy Đô bị thương người ta còn mất hồn mất vía khóc lóc mấy ngày mấy đêm, chỉ một điểm đó cũng đủ làm cho già này cảm động rồi. Lần này ngươi phải đối đãi tử tế với y mới được.

Thanh Lam mặt đỏ bừng nghiêm nghị đáp:

- Lão tiên bối đừng có nói bồng tiểu bối như thế, Lan nhi là người rất ngây thơ, tiểu bối chỉ coi nàng như là một người em gái thôi, Hà ... tiểu bối ... tiểu bối ...

Ông già ngạc nhiên hỏi lại:

- Tiểu tử làm sao thế? Sao lại cứ ấp úng như thế, chẳng lẽ ngươi không thích nó chẳng?

- Không phải thế, quả thực tiểu bối có nỗi khổ tâm không sao nói ra được.

Ông già lắc đầu nói tiếp:

- Các người trẻ tuổi khó tính thực ... à tiểu tử già hiểu rồi, có phải ngươi có người yêu rồi? Nếu có người cứ việc nói rõ cho già nghe đi...

Thanh Lam hỏ thẹn đôi má đỏ bừng ngập ngừng một hồi mới trả lời:

- Thân thế của tiểu bối, lão tiền bối đã hoàn toàn biết rõ hết nên tiểu bối cũng không dám giấu diếm lão tiền bối làm chi, quả thực tiểu bối có một người yêu rồi. Người đó là Hồng Tuyến cô nương thư ký riêng của Dương tiền bối...

Ông già nghe nói kêu "ồ" một tiếng, Thanh Lam lại kể tiếp:

- Nàng ta đẹp như hoa đào hoa lý lạnh lùng như băng tuyết, tiểu bối yêu dấu cô ta đã lâu và cô ta lại là một phong trần kỳ hữu võ công cao siêu, mấy tháng trước ban đêm nàng vào trong động phủ lấy trộm được cái hộp vàng ở trên đầu giường Điền Vương, nhờ vậy đã dẹp được một trận chiến họa của hai thành. Sau nàng để lại một lá thư bỏ đi, trước khi đi có nhờ Hắc Đại hiệp sư huynh của nàng để lại thanh Thất tinh kiếm tặng cho tiểu bối. Lần này tiểu bối xuất hiện giang hồ cũng vì đi tìm kiếm nàng dù phải đi kiếm chân trời góc biển cũng vì đi tìm kiếm nàng.

Ông già vừa gật đầu lia lịa rồi cau mày lại đỡ lời:

- Hồng Tuyến Nữ Hiệp lão cũng nghe người ta nói tới luôn. Nhưng sau khi nàng lấy trộm cái hộp đó rồi lẳng lặng rút lui, tặng người yêu Thất tinh kiếm là để cắt đứt tình yêu và cũng để thù tạc cho tri kỷ, đủ thấy nàng dụng tâm đau khổ biết bao. Tuy tiểu tử ngàn dặm theo dõi ôm bệnh tương tư, nếu nàng ta có ý trốn tránh thì người biết đi đâu mà tìm kiếm. Thôi tiểu tử đừng có bắt chước con tầm tự se kén mang phiền não vào thân làm chi. Người nên nghe già khuyên bảo mà dẹp mối tương tư ấy đi.

Nói trúng tâm sự của mình Thanh Lam đau lòng khôn tả, nước mắt nhỏ giòng, ghen ngào đáp:

- Lời vàng ngọc của lão tiền bối không khác gì một tiếng chuông

nổi lên trong lúc đêm khuya, nhưng tiểu bối đã quyết tâm yêu nàng rồi, dù thế nào cũng không thể thay lòng đổi dạ của tiểu bối được. Nếu quả đúng như lời lão tiền bối đã nói nàng tặng kiếm như thế là cắt đứt tình yêu và cố ý tránh né thì tiểu bối đành cắt tóc đi tu suốt đời không lấy vợ để tạ lỗi tri kỷ.

Ông già sầm nét mặt lại quát lớn:

- Người tuổi trẻ này hồ đồ thực, thế mà còn nhận là môn đồ của thánh hiền có học nữa, dám hy sinh với tình nhân, chẳng nhẽ người đã quên câu "Bất hiếu hữu tam vô hậu vi đại" hay sao?

Ông ta không đợi chờ Thanh Lam trả lời đã vội đứng dậy cầm kiếm ném cho Thanh Lam và trầm giọng nói tiếp:

- Được, tiểu tử không ngờ người lại si tình đến thế, lão cố gắng giúp một phen nữa xem sao. Nếu tìm cho được Hồng Tuyền thì chờ việc Ngao Sơn xong đã lão sẽ giúp sau.

Nói xong, ông ta quay người đi luôn, Thanh Lam vội đuổi theo gọi:

- Lão tiền bối hãy ngừng bước!

Chàng đang định đuổi theo thì ông già nói vọng tới:

- Quý hồ lòng của người kiên định thì việc gì cũng toại nguyện hết.

Thanh Lam đuổi theo ra tới ngoài cửa, không thấy ông già đâu hết chàng lại nghe đến hai câu nói của ông ấy:

"Cứ kiên tâm định chí, thế nào cũng toại nguyện"

Chàng sực nghĩ khi mình ở nhà Văn Úy dưỡng thương, có một tối đang ngồi ở cạnh cửa sổ suy nghĩ bên ngoài cũng có người nói hai câu như thế vọng vào.

Lúc này chàng mới tỉnh ngộ, ông già ăn quyết chính là Hắc Ma Lạt giả dạng chứ không sai. Chàng chỉ hận là mình không sớm để ý mới không biết trước như vậy.

Chàng quay trở về trong Thạch Quật, thấy dưới đất vẫn còn để ba lọ thuốc, một gói sâm nghìn năm với bọc quần áo của mình, chàng liền cúi nhặt mấy thứ đó đem sang phòng bên.

Tuy Lan nhi được uống Hộ Tâm đơn của Hắc Ma Lạt, nhưng thuốc đó chỉ bảo vệ trái tim thôi chứ không thể chữa khỏi vết thương được, nên nàng đã được giải huyết rồi mà vẫn mê man chưa tỉnh.

Thanh Lam thấy vậy bụng bảo dạ rằng:

- Tuyệt tình châm làm bằng thứ gang rèn gì thế? Sao bắn vào

trong người lại gãy làm mấy mảnh như vậy? Hắc đại hiệp bảo ta dùng bí quyết chữ Hợp trong Ly Hợp Thần Công là có thể hút được mảnh gãy ra liền, nhưng Ly Hợp Thần Công của ta mới có ba thành hỏa hầu thôi, không biết có công hiệu không...

Nghĩ như vậy chàng từ từ đi tới cạnh sập đá cúi đầu xuống xem mấy cái lỗ nhỏ bên dưới hai trái cầu thịt, chàng đoán chắc đó là vết thương của Tuyết tình châm chứ không sai!

Muốn hút những mảnh kim gãy ấy ra bắt buộc phải cởi áo trong và áo ngoài của Lan nhi mới được. Vì vậy chàng trù trừ hồi lâu, nhưng ngoài cách đó ra không còn cách nào nữa. Chàng liền lẩm bẩm tự nói:

- "Lúc này ta không cứu nàng thì còn ai cứu nàng nữa?"

Chàng đành phải để gói sâm xuống sập, rồi cởi áo cho nàng. Khi trông thấy hai trái cầu thịt, chàng không sao cầm lòng được trống ngực đập rất mạnh mặc dù chàng không có tà niệm gì hết.

Chàng phải ngừng tay giây lát toát rất nhiều mồ hôi ra mới cởi được hết áo của nàng. Sau khi cởi áo xong chàng liền để bàn tay phải vào chỗ vết thương, rồi chàng vận Ly Hợp Thần Công lên để hút, những mảnh kim bị bàn tay của chàng hút lên hết.

Lan nhi rùng mình một cái rên lên một tiếng còn Thanh Lam thì mặt nhợt nhạt mồ hôi toát ra như mưa rồi. Chàng nhìn gan bàn tay phải thấy có mười mấy mảnh kim gãy nhỏ như sợi tóc vậy.

Chàng mừng rỡ vô cùng vội lấy tay áo lau mồ hôi cho nàng từ từ đỡ nàng nằm xuống rồi chàng mở hộp sâm ngàn năm ra lấy Thất tinh kiếm sắt một miếng khá dày. Khi cắt cây sâm ra có những giọt nước trắng nhỏ rớt xuống giường chàng tiếc của vội dùng lưỡi liếm mấy giọt nước ấy, liếm xong chàng thấy hai mắt sáng hẳn mới biết công dụng của sâm nghìn năm quả thực công hiệu như thần.

Chàng bỏ miếng sâm vào mồm nhai nát rồi mớm cho Lan nhi uống xong đầu gối chàng thuận tay lấy cái áo đắp cho nàng. Một lát sau nàng đã từ từ mở mắt ra nhìn, nhưng lại nhắm mắt ngủ tiếp.

Thanh Lam ngồi cạnh nàng hơn hai tiếng đồng hồ mới thấy nàng lại tỉnh, chàng vội hỏi:

- Lan nhi em đã tỉnh đấy à?

Lan nhi thấy mình đang nằm ở trong thạch thất, bên cạnh có một thiếu niên anh tuấn trông mặt rất quen thuộc đang ngồi nhìn, trống ngực của nàng đập mạnh khôn tả nàng liền hỏi:

- Người làm gì thế?

Nàng định ngồi dậy chợt thấy áo của mình bị người ta cởi tung ra nàng giật mình kinh hãi liền biến sắc mặt và vội giơ tay ra tát luôn Thanh Lam kêu đánh bốp một tiếng mồm thì quát mắng:

- Tên ác tặc này, ai là Lan nhi của người nào?

Nàng bị thương nặng mới khỏi, sức chưa khôi phục nên nàng tát xong một cái lại nằm lăn ra sập và cảm thấy chân tay mình mảy mỗi mảy vô cùng.

Thanh Lam bị nàng tát một cái tuy không nặng nhưng chàng đã ngăn người ra bưng bảo dạ rằng:

"Nàng ta không phải Lan nhi thực, chả lẽ nàng là Liễu Kỳ chăng ... ?"

Chàng đang nghĩ như vậy thấy nàng lại nằm lăn ra sập có vẻ uể oải chàng vội cúi đầu khẽ hỏi:

- Cô nương không phải là Lan nhi chắc là Liễu cô nương phải không? Xin cô nương chớ có hiểu lầm tối hôm qua cô nương bị kẻ gian vô tâm bắn trúng vừa rồi tôi đã lấy được những mũi kim độc ấy ra. Cô nương bị thương nặng mới khỏi, xin an tâm tịnh dưỡng thì hơn còn đầu đuôi câu chuyện ra sao để thư thả tiểu sinh sẽ thưa cùng.

Vừa rồi vì quá tức giận Liễu Kỳ đã giơ tay ra tát Thanh Lam một cái, vì dùng sức quá mạnh nên lúc này nàng đã hết hơi sức uể oải nằm yên trên sập. Nàng sức nghĩ đến khi mình nhảy lên trên bờ tường bỗng thấy trước ngực tê tái rồi mất trí giác, bây giờ chàng nọ bảo mình trúng kim độc như vậy chuyện này chắc có thật chứ không sai, nàng bỗng nghĩ đến tấm thân thanh bạch của một người con gái như vậy, nay bị chàng ta ...

Nghĩ đến đó nàng tức giận khôn tả nước mắt giàn dụa lại hậm hực nói:

- Ác tặc, ta trúng phải độc châm thì liên can gì đến người nào? Người ... ta ... người bảo ta còn mặt mũi nào trông thấy người khác nữa?

Quý vị nên rõ đàn ông trên thiên hạ trong mười thì có chín người rưởi là sợ đàn bà khóc, đã có biết bao nhiêu anh hùng hào kiệt đều khuất phục bởi mấy giọt lệ nhỏ nhỏ ấy.

Thanh Lam thấy Liễu Kỳ khóc cứ cuống cả chân tay lên, một lát sau chàng mới ngập ngừng hỏi:

- Liễu cô nương ... chớ có hiểu lầm, tiểu sinh được đọc sách

thành hiền từ hồi còn nhỏ đâu dám có những hành vi khi dễ như thế, chỉ vì ra tay cứu người mà bất đắc dĩ phải ... Xin cô nương minh xét cho. Nếu tiểu sinh có hành vi bất chính thì trời tru đất diệt, không được ...

Liễu Kỳ thấy sắc mặt của chàng quá thành thực mới khoan tâm phần nào, nàng không đợi chờ chàng nói dứt đã vội xen lời hỏi:

- Người có phải là Giang Thanh Lam đấy không?

Thanh Lam vội đáp:

- Tiểu sinh chính là Giang Thanh Lam, mấy tháng trước đây đã được gặp cô nương một lần.

Liễu Kỳ nghe thấy chàng nhắc nhở đến chuyện bữa nọ ở trong Tiết phủ mình đi trả thù, nàng bỗng nghĩ tới đêm đó đã chàng dùng thế Thanh Long thám trảo đụng vào đầu vú mình một cái, bây giờ lại bị chàng cởi hết áo của mình ra ...

Nàng càng nghĩ mặt càng đỏ bừng lại hậm hực nói tiếp:

- Người có phải là đồ đệ của kẻ thù ta không?

Thanh Lam đáp:

- Cô nương hiểu lầm quá nổi. Năm xưa gia sư với lệnh đường đấu với nhau, kiếm của gia sư chỉ đâm vào cánh tay của lệnh đường thôi, kiếm của gia sư không tẩm độc thì làm sao mà lệnh đường lại chết ngay tại chỗ được? Như thế chắc bên trong thế nào cũng có duyên cớ gì, vả lại vì việc này bị chưởng môn sư bá khiển trách từ đó ẩn tích mai danh rút lui ra khỏi giang hồ.

Liễu Kỳ dùng giọng mũi kêu hừ một tiếng và nói tiếp:

- Y rút lui ra khỏi giang hồ như vậy là êm chuyện hay sao?

oOo